

Никола Никитовъ

Вестникари

Гоню изведнажъ скочи отъ леглото си, като жилнатъ. Но не бѣше уплашенъ. Сънното му още лице издаваше ролѣма радость.

Нахлу панталонкитѣ си набързо и изкочи навънъ.

— Кжде толкова рано? Чакай! — викаше подиръ него майка му. Но той бѣше вече на улицата.

— Данде! — извика Гоню въ единъ отъ близкитѣ дворове.

— Ида! — обади се пискливъ гласъ.

После въ другъ дворъ:

— Анчо!

— Ей сегичка, — отвърна се отъ кѣщи.

Следъ малко на малката полянка се събраха и тримата.

— Измислихъ нѣщо, — каза важно Гоню. — Ха, познайте!

Дандето и Анчо се спогледаха въпросително. Незнаеха, какво да отговорятъ.

— Казвай по-скоро. Не ни мѣчи, — отвърнаха въ единъ гласъ двамата.

Гоню ги загледа гордо, съ доволството, че ги е надминалъ. Непознати радостни трѣпки играеха по гърба му при мисълта за великото откритие, съ което